

In memoriam Dr. Horváth József

1940–2005

1940-ben egyszerű angyalföldi családban született, szerény körülmények között nevelkedett, melyre azonban mindig szívesen emlékezett vissza.

Érettségi után, 1958-ban a Budapesti Elektromos Műveknél (ELMŰ) közvilágítási segédmunkásként kezdte pályáját. Büszke volt arra, hogy a „Tromos” ifi bajnok csapatában focizhatott. A Bp.-i Műszaki Egyetem esti tagozatán szerzett villamosmérnöki diplomát, majd fényforrás technológiai szakdiplomát, ezt követően e tárgykörben doktorált. 1968-tól az ELMŰ Közvilágítási Osztályának vezetője, az osztály megszűnésekor, 1977-ben, az Egyesült Izzó Fényrendszer Osztályának szakértője, később vezetője lett. 12 év munkája eredményeként különböző köz-, dísz- és sportvilágítási berendezések kulcsrakész megvalósítása fűződik nevéhez Ausztráliától Kínán, Koreán, Közép-Európán keresztül Ecuadorig, az Arab Emírátsoktól Algérián, Cipruson, Portugálián keresztül Finnországig. Munkája során sokat utazott, rengeteg tapasztalatra tett szert, melyeket elméleti tudásával ötvözve, később a hazai világítási berendezések létesítésekor kamatoztatott.

Vezető szerepe volt az 1983-ban megalakuló első magyarországi termelő vállalat, a Tungsram-Schröder Rt. alapításában, melynek később elnök-vezérigazgatója volt 2000-ig. Vezetése alatt a cég Magyarország legnagyobb lámpatest gyárává fejlődött. 1999-től 2004-ig vezette és felfejlesztette a Kandeláber Részvénytársaságot.

1990-ben négy mérnök kollégájával létrehozta a Lysis Fényrendszer Stúdiót, mely azóta részvénytársasági formában, éves kétmilliárd

forgalommal sikeresen működik. A cég a világítástechnika számos területén különféle fényrendszerek létesítésével szerzett hírnevet hazánkban és külföldön egyaránt. Aki a Budavári Palota, a Vajdahunyadvár, a Gellért Szálló, vagy számtalan más objektum világításában gyönyörködik, biztosan fog az alkotójára, Horváth Józsefre is gondolni.

A 1963 óta tagja a Magyar Elektrotechnikai egyesületnek, ahol belépésétől kezdve lelkesen dolgozott.

1970-től 1990-ig a Világítástechnikai Szakbizottság titkára, alelnöke, 1990-től 1994-ig a Világítástechnikai Szakosztály elnöke, 1994-től 2000-ig a MEE Ellenőrző Bizottság elnöke, 2001-től az egyesület tiszteletbeli elnöke. Úgy érezte, hogy egyesületi munkájára a korona 2005 májusában került, amikor a MEE közgyűlése elnökké választotta. Óriási energiával látott hozzá elképzeléseinek megvalósításához, de a rövid idő miatt csak keveset tudott befejezni. Az Elektrotechnika folyóirat színvonalának emelése egyike a megvalósult terveinek. A sors kegyetlensége, hogy az első megújult számban jelent meg nekrológja.

A 70-es évektől dolgozott a Nemzetközi Világítástechnikai Bizottságban (C.I.E.), 1995-től 2003-ig kültéri világítások osztályának igazgatója, 2003-tól a C.I.E. felügyelő bizottságának tagja.

Tagja a LUXEUROPA igazgatóságának (1989-), a Jedlik Ányos Társaság alelnöke (1999-), a MEE Világítástechnikai Társaság t.b. elnöke (1995-), az Észak-Amerikai Világításmérnöki Szövetség (IES) tagja (1999-), az Európai Világítástervezők Szövetségének (ELDA) tagja (2002-), az Aschner Lipót Alapítvány kuratórium tagja (2002-), a Magyar-Belga Baráti Társaság alelnöke (2003-)

Tollából több mint száz szakmai cikk jelent meg a hazai és külföldi szaklapokban.

A Budapest díszvilágítása című könyv szerzője, két főiskolai jegyzet társszerzője.

Kitüntetései: Budapest Centenárium Emlékplakett (Fővárosi Tanács, 1973),

Elektrotechnika Nagydíj (MEE, 1993), Aschner Lipót díj (Aschner Alapítvány 1995), Zipernovszky Károly díj (MEE, 1996), Officier de L'ordre de Leopold (Belga királytól, 2002), Pollich János díj (MEE-VTT, 2002)

Dr. Horváth József sikereinek eléréséhez kiegyensúlyozott és boldog magánélete nyújtott alapot. Felesége mindig biztos támaszt jelentett számára. Gyermekeire és unokáira büszke volt. „Hét közben a szakmám, hétvégeken az unokáim a fény az életemben” nyilatkozta egyszer.

Jazzrajongó volt, szerette a jó bort, több száz palackos borgyűjteménye volt, csodálta a szép képzőművészeti alkotásokat.

Néhány nappal 65. születésnapja után, sikeres életének csúcsán, 2005. december 16-án hirtelen tört rá a halál. Hiányát a családján kívül barátai, kollégái, az elektrotechnikai és a világítástechnikai szakma hosszú ideig érezni fogja. Távozása különösen nagy fájdalom közvetlen környezetének, köztük e sorok írójának, aki 1971-óta kollégája volt, és akit egyik legjobb barátjának tekintett.

Almási Sándor